

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر بومهای بیابانی در شکل گیری فضاهای خانه های سنتی به منظور دستیابی به راهکارهای معماری پایدار

محل انتشار:

همایش ملی بوم های بیابانی، گردشگری و هنرهای محیطی (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سیده مهسا عبدالله زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد مطالعات معماری ایران

خلاصه مقاله:

طبیعت گرایی و مییل به سازگاری با طبیعت از روزگار کهن در معماری سنتی ما رایج و آشکار بوده است هماهنگی و سازگاری معماری و طبیعت نکته ای است که همیشه ذهن معمار ایرانی را به خود معطوف داشته است ساختمان درکنار طبیعت نه به جای طبیعت و تلفیقی از انسان طبیعت و معماری الگویی است که میتواند راهنمای ما در دست یابی به معماری پایدار باشد در این میان معماری خانه های ایرانی نیز همواره با طبیعت ارتباطی صمیمانه داشته است از خانههای فشرده و درون گرای مناطق سردسیر تا خانه های نواحی گرم و خشک همگی به نحوی با بستر خود هماهنگی داشته اند اما امروزه عواملی همچون نگرش کمی به مسکن رویکرد سودگرایانه نسبت به آن عدم توجه به معنا و کیفیت فضایی خانه و غفلت از تاثیرگذاری محیط بروان آدمی موجب شده که در خانه ها حضور طبیعت و توجه به آن در طراحی مورد کم لطفی و بی توجهی قرار گرفته است این در حالی است که باورداریم انسان جزئی از طبیعت است و ارتباط نزدیکی با طبیعت باعث ادامه حیات و دوام زندگی اوست از این رو در این مقاله سعی شده است با استفاده از مطالعات کتابخانه ای و با معرفی نمونه های معماری مسکونی موجود سازگار با طبیعت و بررسی رابطه بین معماری و طبیعت ونحوه تاثیر آن بر زندگی و چگونگی شکل دهی این عوامل به معماری انسانی و پایداری به این نتیجه دست یابیم که همواره رابطه ناگسستنی دو جانبه میان انسان و طبیعت وجود دارد که معماری بدوین هماهنگی و برقراری ارتباط با این دو غیرممکن و ناپایدار خواهد بود.

کلمات کلیدی:

طبیعت، معماری سنتی، معماری پایدار، هماهنگی، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/167946>

